

Pálfi Rebeka: Misztérium

Milyen lény vagy Te? Ki teremtett Téged?
Volt ember, aki valaha megértett?
Súlyos lépteid nyomán civilizációk vesztek ködbe,
áldozatok, kincsek, remények hulltak ölbé.
Ágyúdörrenés és trombitaszó,
nyakadon megpihenni volna már jó.

Elmúlt a háború, elvonult a vész,
de szíved továbbra is a legnemesebb érc.
Forró lángcsóvával lassan megmunkálni,
földi élőlényből istenit csinálni.
Hosszú út után végre meglátni Téged,
nincs szenvedély a Földön, mely jobban éget.

Belenézni világokat járt, őszinte szemedbe,
s rájönni: ide nincs semmilyen rosszindulat eltemetve.
Mindig csak adni és sohasem kérni,
felülni hátadra és tovarepülni.
Értetni minden rezzenést és sóhajt,
kérés nélkül teljesíteni földi-égi óhajt.

Elrugaszkodni ingoványos talajról,
s kiugratni ebből a zord, gonosz világból.
S ott a csendben megnyugodni végleg.
Hallgass meg, Barátom! Csupán ennyit kérek.